

נקודות של אור

שזכינו לשמוע מפי כ"ק מרן רבינו שליט"א

בשיעור חומש רש"י פרשת כי תצא – ליל שישי אור לי"ג אלול תשע"ט

הארה: בשיעור זה זכינו לשמוע נקודות רבות בתמצות ובמילים ספורות המכילות אוצרות של חיים, על כן מן הראוי היה להביא פה מעט מן המעט מהמשפטים והנקודות שזכינו לשמוע.

*

רבינו שליט"א שאל לפני השיעור את אחד השומעים: מה התחדש לך היום? כלום, ענה האיש.

אז למה נראה לך שהקב"ה הביא לך את היום הזה? בשביל לאכול, לשתות ולהתרגז?!...

*

המלחמה לא מתחילה בשעת הניסיון, היא מתחילה הרבה לפני שהניסיון בא אליך. היום קוראים לזה "סימולציה", צריך לתרגל ולהילחם דווקא בשהניסיון עדיין לא הגיע אליך, ואז "נתנו ה' אלוך בידך"...

*

אי אפשר להתחיל את העבודה בשעת המלחמה, "סאיז שוין א ביסל צו שפעט"...

פעם שאלתי איזשהו רופא מומחה אם יש כדור מסויים שיכול לעזור למי שנמצא באמצע מלחמה.

אמר לי הרופא: יש רק כדור אחד שיכול לעזור אז – כדור שינה...

*

ר' אשר חזר בשבועות בבוקר מהכותל יחד עם קבוצה גדולה של חברים, וכל החברים הצטופפו מסביבו עד שהיה נראה ממש כמלך בגדוד...

ואז הגיע אדם מסויים ממולו, והחל לבייש את ר' אשר ולהקניט אותו בצורה מחפירה, וכל החברים רצו לקפוץ עליו ולהשתיק אותו, אבל ר' אשר שתק וסימן לכולם לשתוק, הוא חיכה עד שאותו יהודי סיים לקלל, ואז המשיך ללכת כאילו כלום לא קרה. כי הרי "אלוקים אמר לו קלל!!"

*

למה אדם מרגיש רע בשעת הקושי? בגלל שהוא לא בטוח שהקב"ה הוא זה שלח לו את הכאב הזה, אם הוא היה יודע שהכאב הזה נשלח אליו מהקב"ה, הרי – טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך!!!

כי אצל הקב"ה הרי אין דבר כזה רע!!! הקב"ה הוא אבא שלנו, ונכון שלפעמים זה כואב, אבל הכאב הוא רק בגלל שאנחנו עדיין מתעקשים לא להתחבר לאבינו בשמים. אבל לפי האמת, הכאב בא רק כדי לרומם אותי למקום רוחני יותר!!! וברגע שנבין את העניין הזה ונרצה להתחבר לנקודה של ה'קשר בורא', הכאב כבר לא יתפוס אצלנו מקום.

*

ברגע שדוד המלך אמר על שמעי בן גרא "ה' אמר לו קלל", הוא נהיה "רגל רביעי במרכבה". כי העניין של מרכבה הוא – שאני משחרר את האחיזות שעוצרים אותי, ומוציא ווגרירה כדי להתחבר למנהיג שמוביל אותי בדרך הבטוחה...

*

ר' אשר היה אומר, לשנינו יש כאבים, ההבדל הוא רק שאתם נשארים ותקועים בכאבי העבר ולא מוכנים להשתחרר מהכאב במשך זמן רב. אבל אני עסוק בכל רגע נתון בהפיכת המציאות - לסיבה, שוב ושוב, בכל נקודה ובכל מעבר!!!

*

לפעמים האדם נכנס למין שאננות, הקב"ה נותן לאדם שקט, בלי כאבים, בלי דאגות, ממש מעין עולם הבא... והאדם מתחיל להאמין בעצמו שאפילו הפמליא של מעלה כבר מכירה ב'עבודה' שלו... אולי הם מצאו לעצמם פושעים יותר גדולים ממנו כדי לטפל בהם...

ואז מגיע הכאב, באופן הכי לא צפוי ובזמן הכי לא נכון מצידו...

*

שאלה: הרי אפילו אם נכיר בזה שהריבונו של עולם שלח לנו את המעבר הזה לטובתנו, בכל זאת, הרי המעבר הזה כואב ומייסר, לא נותן מרגוע לנפש! מה עושים עם הכאב הזה!?

תשובה: ידוע הסיפור על האדמו"ר ממודז'יץ צוק"ל שעבר ניתוח בלי הרדמה, ובזמן הניתוח הלחין שיר, עד כדי כך היה שקוע בשיר, עד שלא חש בשום כאב.

ברגע שאתה פחות מתייחס לחלק הגופני ויותר לנקודה העליונה ואתה נכנס למקום של 'גא-ט', הכאבים המלווים את המעבר שאתה עובר לא מורגשים כמעט!!

וכמו שהסברנו על פי משל לאדם הנוסע לצורך העסקים למדינה רחוקה, הוא מוכן לישון בחדרים בתת תנאים, מוכן לאכול מקופסאות שימורים - והוא אפילו לא מרגיש את הצער שיש בדבר, ומדוע? כי יש לו מטרה אחת ויחידה, להצליח בעסק שלו!!!

כן הדבר בעניין החיבור לנקודת האין, "אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה"... ברגע שהראש שלך יהיה נתון במטרה העליונה שלך - למצוא את הרבש"ע, הרי שהכאב כבר לא יתפוס אצלך מקום...

*

ר' אשר אומר, התענוג שאדם מחפש מעצם טבעו הוא תענוג מדבר שקוראים לו "גאווה", אנחנו רוצים גאווה, חושבים גאווה, מדברים וגם עושים גאווה. כל החיים שלנו מלאים ברצון להגדיל את ה'אגו' העצמי ולדאוג לכך שכולם יעריכו אותנו.

אבל במשך החיים מגיעים אלינו כל מיני אירועים שפוגעים בגאווה שלנו, וברוך ה' - לא חסרים לנו כאלו מקרים... ואכן זוהי המטרה בכאבים, לפרק לנו את הגאווה ולקרר אותנו לרבש"ע. אבל אנחנו, במקום לקלוט את המסר שבכאב, אנחנו לא מוכנים לשחרר את הגאווה שלנו! ולכן, במקום הגאווה הרגילה והמוכרת - אנחנו לוקחים את הכאב למקום של ייאוש או הפקרות.

*

היאיוש הוא גם סוג של גאווה, האדם אומר לכולם "תרחמו עלי - כמה רע לי..." והוא מעקש לא להכיר את הריבונו של עולם...

*

הרבי ר' מנדלי מוויטעפסק היה אומר, שאם הוא יזכה לקבל חלק בגן עדן, זה יהיה בזכות קריאת שמע שעל המיטה. ומדוע, כי כל שאר המצוות שמקיימים בשלימות מעורב בהם מחשבות של "איך יסתכלו עלי", ורק בקריאת שמע אין לי שום נגיעות, כי אני נמצא לבדי בחדר ואף אחד לא רואה אותי...

*

אבל, אומר ר' אשר אם התענוג של האדם הוא תענוג של "להתענג על ה'", תענוג של "ואני קרבת אלוקים לי טוב", השאיפה והרצון הוא להיות קרוב יותר לקב"ה, באופן כזה כל החיים של האדם יהיו סביב השאלה - האם זה מקרב אותי לקב"ה או לא?

אם נחיה כך, הרי שבכל מקרה שיבוא אלינו לא נחפש היכן אנחנו יכולים להיפגע או להיעלב כאן, אלא נחפש כיצד אנחנו יכולים להתקרב יותר לקב"ה דרך המצב הזה. בכל פעם שיצוץ מקרה של אי נעימות - נחפש רק כיצד נוכל להעצים את הקשר שלנו עם הבורא...

*

ר' אשר לא היה מסכים לחברים לקנות רכבים חדשים, הוא היה בודק את הרכבים שרצו לקנות, ורק אם הרכב היה רכב ישן שעבר כמה תיקונים - היה נותן את האישור לקנות את הרכב... ר' אברהם משה אומר, שבדרך כלל היו הרכבים נתקעים תוך זמן קצר בכבישים בין עירוניים...

אנחנו לא מוכנים לזה, אנחנו רוצים דווקא רכבי פאר משוכללים, ולמה, כי זה תלוי מה אנחנו מחפשים, אם אנחנו מחפשים להעצים את הגאווה שלנו - לא נסכים בשום אופן להתפשר על רכב שלא מספיק יסדרג את המעמד שלנו... אבל אם מטרת העל שלנו היא לחפש את הקב"ה, כיצד בדיוק נוכל למצוא אותו ברכב הפאר???

*

שאלה: איך אנחנו יכולים לשנות את החשיבה שלנו ואת התענוג שאלינו נשאף להגיע? הרי התענוג של הגוף ושל הגאווה הוא הרבה יותר קל, הרבה יותר זמין, כי הגוף "מאלינו נמשך אל החיצוניות", הגוף הוא הכי קרוב אלינו, הכי מרעיש ובולט, הכי חם ומושך???

אומר ר' אשר, שאדם לעולם לא ישנה את החשיבה שלו, רק על ידי חישוב של רווח מול הפסד, ולא חישוב של דבר קל מול דבר קשה.

נכון, הגאווה היא יותר זמינה ויותר קלה להשגה, אבל לטווח הארוך רק נפסיד מכך. אבל הדרך של "להתענג על ה", היא אמנם יותר קשה, אבל לטווח הארוך היא משתלמת ביותר, כי אנחנו מקבלים רגיעות...

*

אדם לא אוהב להתעסק עם המחשבות, ולכן הוא מעדיף לא להילחם עם המחשבה רק לתת לה למשוך אותו לגוף ולגאווה.

אבל מה שקורה בפועל, זה סערת רגשות ובלבול אדיר במחשבה, ייאוש ואבדון, כך שלמעשה לא הרווחנו מאומה מכך שלא נלחמנו עם המחשבה, כי בעת המחשבה נלחמת איתנו ולא נותנת לנו מנוחה.

מצד שני, אם נסכים ונרצה להיות ברצון וכמיהה להגיע ל"קרבת אלוקים ל"י טוב", הרי שאמנם בתחילה יהיה לנו הדבר קשה מאוד, לא קל להילחם עם המחשבה, אבל בסופו של דבר זה ייתן לנו רוגע נפשי ולמחשבות מסודרות ומרגיעות...

*

מי שיש לו אמונה, עדיין איך זה אומר שיש לו ביטחון, כי העיקר הוא להסכים להישען על הכתפיים הרחבות של הבורא, ולסמוך עליו שהוא יעשה את מה שהכי טוב בשבילנו...

*

פעם אחת נקרע הכפתור של הבעקיטשע לרבינו ה"שפת אמת", הוא נתן את הבעקיטשע לנכדתו ואמר לה שתתן אותו לסבתה הרבנית כדי שתתפור את הכפתור.

הנכדה לקחה את הבעקיטשע ומיד חשבה לעצמה שיש לה כאן הזדמנות לשמח את סבה הצדיק, ובמקום להעביר את הבעקיטשע לסבתה, נטלה לעצמה את הזכות ותפרה את הכפתור בעצמה.

לאחר כמה דקות חזרה הנכדה ל"שפת אמת" ונתנה לו את הבעקיטשע. הביט הרבי בבעקיטשע ואמר: הסבתא לא תפרה את זה, נכון?

הנכדה נפעמה מרוח הקודש שראתה במו עיניה, אבל הרבי הרגיע אותה באומרו שאין בזה שום רוח הקודש, אלא שבדרך כלל, כשהוא מוסר לרבנית את הבעקיטשע בכדי לתפור איזשהו כפתור, היא מתקנת את הכפתור, ועל הדרך

גם מתקנת את המכפלת הקרועה, את הצווארון ואת השרוול הבלוי... היא לא מחפשת רק לצאת ידי חובה ולהיפטר מהעניין כמה שיותר מהר...

זהו ההבדל בין מי שרוצה לצאת ידי חובה ולהיפטר מהעול שמוטל עליו למי שמחפש את נקודת הקשר בכל מצב שמגיע אליו...

*

הקובריענר אומר, לשטן יש רשות לקטרג במשך כל השנה חוץ מיום אחד - יום הכיפורים. אבל, השטן לא יוותר עלינו כל כך מהר, ולכן, בערב יום הכיפורים, ממש לפני השקיעה, אנחנו מתחילים לומר את ה"תפילה זכה", ואנו בזכים ונכנסים לעצבות, ואז הוא מניח לנו בכל היום הקדוש, אנחנו כבר בידיים שלו...

*

דרך השקר - קל אבל לא כדאי. דרך העבודה - קשה אבל שווה...

*

דרך העבודה חייב להגיע עם קושי, אם זה לא קשה - סימן שזה לא האמת...

*

דוד המלך חיפש חבר, הוא הרגיש בודד בעולם, כי אף אחד לא הבין אותו.

אתה מגיע לחבר ושופך את ליבך לפניו, אתה מספר לך כמה קשה לך עם הייאוש והגאווה, כמה קשה לך עם שמירת העניינים, והוא מסתכל עליך בעיניים תמהות וגוער בך: אני? אני בגיל שמונה כבר התפטרתי מכל מה שאתה מדבר עליו...

לכן צריך חבר, שיבין אותי באמת ויחד נחפש לגלות את האמת...

*

בשעת מלחמה כולם נזכרים ברבש"ע וצועקים "טאטע העלף"... אבל זו איננה חכמה. המטרה היא לזכור את הסכנה ולחפש את ה"להתענג על ה" דווקא כשהמלחמה לא נראית באופק...

*

בדרך השקר האדם משנה בכל רגע את התענוג שלו, כשהולך לו - התענוג שלו הוא גאווה, כשלא הולך לו - התענוג שלו הוא הייאוש.

אבל בדרך האמת, כל מצב וכל רגע מגיע במטרה להתענג על ה', ואת התענוג הזה יכולים להשיג בכל מצב ומצב. כשהולך לו - מגלים את הרבש"ע מכיוון של "להגיד בבוקר חסדך", וכשלא הולך לו - מכיוון של "ואמונתך בלילות"...

*

ישנם כאלו שהקב"ה אצלם הוא אופציה אחרונה, מין כפתור לשעת חרום... אבל על פי האמת צריך לחפש את הרבש"ע לפני המלחמה, כי רק כך אפשר לצלוח את הקשיים...

*

מה שאנחנו מדברים כאן זה לא "אבי געזאגט", אלו הם נקודות חיים!!!

להערות והארות בכל ענייני העלון, וכן להצטרפות לקבלת צינתוקים מקול ספינקא וחיזוקים דרך האי מייל: 050-4171897. או לכתובת המייל: nso131313@gmail.com